

kan faa hentet en saadan af flere Personer bestaaende Autoritet fra Kjøbenhavn for at foretage dennellundersøgelser. Jeg tror heller ikke, at man i de Lande, hvor maa har det, måhvi kalder Umiddelbarhedsprincippet i Rettergangen, udfører det paa den Maade, at den højeste Sundhedsautoritet i Landet selv personlig anstiller alle de Sagtagelser i lægevidenskabelig Henseende, som behøves til at danne sig en Mening om disse Spørgsmaal.

Jeg kommer nu til et Punkt, som jeg ganske vist selv har anset for meget tvivlsomt, og som det ikke forunder mig giver Anledning til forskellige Meningsudtalelser her, det er nemlig Bestemmelsen i § 9, 2det Stykke. Det maa nu erindres, at den historiske Grund til, at man i dette Lovforslag overhovedet maatte komme ind paa denne Sag, er jo den, at vi allerede have en lille Begyndelse til eller Brudstykker af noget saadant i de bestaaende Regler. Disse gaa ud paa, at Sundhedskollegiet kan midlertidig forbyde Læger at praktisere, og det kan helt og holdent fratage Jordemødre jus practicoandi. For saa vidt synes der altsaa virkelig Eksempel paa, at man kan berøve en næringsdrivende hans Næringsvej uden Lov og Dom. Men overfor Læger har Sundhedskollegiet ikke denne Myndighed, det har kun denne Myndighed til midlertidig at forbyde vedkommende at praktisere, og i de nugældende Regler tales der ikke om, hvad der videre skal ske, hvilken endelig Tilstand der skal afløse denne midlertidige Forbyden. Jeg er derfor gaaet ud fra, at Ministeriet ikke havde Myndighed i denne Henseende. Det eneste, der kunde gøres, var at anlægge Sag imod Lægen og se at faa en Dom lydende paa, at han skulde have sin Ret til at praktisere forbrudt, men en saadan Dom vil man ikke kunne faa, idet her ikke i Straffeloven indeholdes Hjemmel til at at affige en saadan Dom, hverken isoleret, særskilt bestraget eller som Tillæg til en anden Straffedom over den paaagældende. Derfor er dette Spørgsmaal blevet reist, og jeg skal tilføje, at det er navnlig fra det nuværende Sundhedskollegiums Side, at jeg er bleven stærkt opfordret til at gaa saa vidt, som jeg her er gaaet. Det er gjort gældende, og vistnok ikke uden Grund, at der under den store Tilstrømning til alle Slags Studier, som nu finder Sted, er i Begreb med at uddanne sig og sikkert ogsaa i Fremtiden vil uddanne sig et Slags litterært Proletariat, ogsaa indenfor Lægestanden, at der ad den Vej allerede til Dels og i Fremtiden sikkert vil komme mange overordentlig uheldige Elementer frem, og at derfor en administrativ

Afgang til at stride ind vil være hensigtsmæssig og tillige i Befolkningens Interesse. Det er jo det Hensyn, der maa vejes imod Personens Interesse. Jeg kan ikke erkende — og i den Henseende er jeg ogsaa enig med den ærede Landstingsmand for 11te Kredts (Th. Nielsen) — at der, naar man maa komme til det Resultat, at Befolkningens Interesse bestemt kræver, at der maa være en saadan Myndighed til ad administrativ Vej at forbyde en Læge at praktisere, skulde tilkomme den enkelte nogen Ret til at kræve, at saadant noget skulde afgøres ved Domstolene hver Gang. Det er jo heller ikke ganske Tilfældet, naar man siger, at Lægen intet Monopol har. Det er ganske rigtigt, at Lægerne have intet Monopol i den Forstand, at enhver medicinsk Kandidat har Lov til at nedlægge sig som Læge; men de have dog Monopol i en lignende Forstand som Sagsførerne, og i Grunden i en meget mere udstrakt Forstand end Sagsførerne, idet nemlig ingen andre end autoriserede Læger maa besætte sig med at tage Følt i Kur og dette for andres Vedkommende konstituerer en Forbrudelse. Jeg holder, som de Herrer vide, meget stærkt paa denne Tingenes Tilstand og har ved enhver Lejlighed modt mig, at Døren luffes op paa vid Gab for Lægepraxis for uvidenskabelige Følt, for Følt, som ikke have undertastet sig den fornødne Prøve. Men det forekommer mig, at det nok kan siges, at naar Lægestanden skal reklamere og vil reklamere denne Beskyttelse, maa den ogsaa stille sig under særlig Kontrol til Gengæld derfor. Jeg skal gerne indrømme, at man maasse kunde gaa noget videre end Paragraffen eller Loven, jaaledes at man angiver de Tilfælde, i hvilke man kunde stride til at berøve en Læge Ret til at praktisere. Jeg tror heller ikke, det vil være muligt ved Vædringsforslag at komme dertil, forudsat at man vilde blive staaende ved almindelige Kategorier, jaaledes som flere af de ærede Talere dog syntes at ville. Der er jo vel væsentlig tre Klasser af Tilfælde, som man nok kunde nævne i Korthed i selve Loven. For det første saadanne Tilfælde, hvor der overgaar Lægen en Dom for en i den offentlige Mening vanærende Handling eller deslige, og for det andet saadanne Tilfælde, hvor han maa anses for at være hengiven til Laster, som ere uforenelige med Lægevirksomhedens Udøvelse — jaaledes kunde man vel nok betegne den anden Kategori af Tilfælde, hvor man skulde ramme saadant noget, som at Lægen er fordruffen eller Moralist eller slygt. Allerede her mener jeg vil møde Tilfælde, hvor det tit er meget vanskeligt at føre noget egentlig juridisk Be-